

1 APR. 1925

Cimboronák

ÖGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA
Főszerkesztő: BENEDEK ELEK.

1925
március
1

Ósávár
1925

Tavaszi dal.

— Irtá: VIRSIK MÁRIA. —

Csókolgatja a napsugár
A dontakozó rügyeket,
Csókolja, mint édesanya
Az ébredező gyermeket.

Levetették már a fák is
Az ezüstös hóruhákat,
Ünnepi díszbe öltöztek,
Tavaszkirálynőre várnak.

Jön is már virágos hintón,
Öröm, jókedv körülötte,
— Boldogság-osztó szép Tavasz,
Légy ezerszer üdvözölve!

(Malacka.)

A manók bűnhődése.

— Színjáték. —

— Irtá: CSÜRÖS EMILIA. —

II.

Belbég két szellőtündérke (ruhájukon sok fodor, lehet kicsi szárnyuk is. Legjobb, ha egy ingecskére sok selyempapír fodrot varrunk, az zizeg is táncközben). Lábujjhegyen körülszeladják a színpadot, majd a közepén megállnak és kecsesen bókolnak egymásnak.

SUSOGÓ:

Én Susogó tündér vagyok,
Rajtam harmatsillag ragyog.
Egy lilium kelyhe volt a lakásom,
Döngicsélő méhecske a pájtásom.
De elhervadt a lilium virága,
S hontalanul bolygok most a világba.

[Csodálkozva]

Mennyire hasonlítász hozzám,
Még rokonom leszel talán!

LIBEGŐ:

Az én nevem Libegő tündér
És ősszel járok erdőt, ligetet.
Mikor a fecske messze utra tér
S a nyár szomoruan bucsut integet.
És minden évben én csak addig élek,
Amíg fehéren hull az első hó,
Mert vad, kegyetlen Szél kíséretével
Halálra kerget engem Télapó.

SUSOGÓ:

Hohó szellő, te! Nem halál az, — álom!
Mit megdermedve végig álmodunk.
Egy nagy fenyőben az új nyarat várom
S meglátod, hogy mi még találkozunk.
Most bucsuzzunk el, mert aludni térek,
Mert álmos vagyok és aludni jó!
De jöjj te is a száz éves fenyőhöz,
Hozzám aludni, ha űz Télapó.

LIBEGŐ:

Te jó tündérke vagy, Susogó tündér,
Szerető szívű testvércém nekem.
Mikor zuzmarás Télapó ideér,
A nagy fenyőben hozzád menekszem.
De most táncoljunk, mert oly szép az élet,
Virágok nyílnak és kacag a nap.

Dió zörög és a szőlőfürt érett.
Őleljük meg a jó napsugarat.

[Kitárt karokkal halk kis zenére egy pár tánc lépést tesz.]

SUSOGÓ:

Be jó is neked, még táncolhatsz vigan,
De az én táncom most már véget ért.
Ha csendül a hegy a szüret zajától,
A nyári szellő már aludni tért.

LIBEGŐ:

Igen! — De az aratók homlokáról
Te csókolod le a munka gyöngyeit,
Hullámzó rétek, ringó kalásztenger
Neked fogad szót, teveled ring, kering.
De halod? Vidám tücskök muzsikája
Engem mindig libegő táncra hív.
Tarts te is velem, Susogó testvércém,
Táncra vágyik a boldog tündérszív.

(Táncolnak. Libegő, fürgé, éiénk mozdulatokkal. Susogó lassan, közben ási, de azért lejt a táncot. A karjait néha nyugtázkodásszerűen kitarja, végül lassan, a zene ritmusára az egyik fa alatt a földre ereszkedik és elalszik. Libegő egy pár taktust táncol még, aztán kiláncol a színpadról.)

Mik és a többi manó ugrálva jön, integetve, hivatgatva visszafelé. Mikor a közepre értek, a másik oldalról is beszaladnak a többiek és mind egy csoportban egy sarokba állanak.

KATICA:

[kis kosár a kezében]

Jaj, de furcsa gyerekeket láttam,
Amíg itt az erdőszélén jártam!
Hegyes volt a sípkájuk,
Barna volt a ruhájuk,
Integettek, nevettek,
Futásnak is eredtek,
Vajjon hová lehettek,
Merrefelé mehettek?

(Keresi őket, mialatt a manók körbe fogják és forogva énekelnek.)

MANÓK:

[„Zöldre van a rácsoskapu festve” dallamára]
Isten hozott, Isten hozott,

Piros szoknyás kislány,
Várunk már száz esztendeje is tán.
Most, mikor az erdőszélén láttunk,
Ide hívtunk, ide csaltunk,
Légy a mi kislányunk!

KATICA:

Jaj de furcsa emberkék vagytok!
Manók, vagy törpék? Milyen náció?
S én velem most már vajjon mit akartok,
Talán legyek én is törpe, vagy manó?

MIK:

Hohó! Nem úgy van! Foglyunk vagy te nekünk
S meg fogod tenni, mit parancsolunk!
Táncolsz, vagy dalolsz és játszol mivélünk
S fogócskázol, ha mi is akarunk!

MUK:

Mindent úgy teszel, ahogy mi akarjuk,
Mert a raboknak szótfogadni kell
És a faludba sose mehetsz vissza,
Mitőlünk többé nem menekülsz el!

KATICA:

Fogoly vagyok? — Én?
Ostoba manócskák!
Hisz, ha akarom, messze szaladok,
A kedvetekre semmit sem csinálók
S amíg nekem tetszik, addig maradok.

MIK:

Ugyan próbálj meg elszökni innen,
Mi hozzád nyulni ujjal sem fogunk.
Te átlépted a varázskör határát
S aki átlépte, már a mi foglyunk.

KATICA:

Bolond beszéd ez! Azért is elmegyek.
A falu szélén vigan süt a nap,
Libát meg kecskét őriz ott sok gyermek
S csak engem várnak, hogy játszhassanak.
Azért is elmegyek!

El akar szaladni, de egy láthatatlan vonalon nem
tud átlépni, többször is megpróbálja más irányban, de
hiába.

MANÓK:

Nosza, rajta, nosza rajta,
Akár jobbra, akár balra,
Fel is, le is, szabad az út,
Fuss innen, ha nem vagy foglyunk!

KATICA:

[megijedve]

Jaj, Istenkém, mi lesz most én velem,
Hogy menekülni innen nem tudok.
A fogoly sorsa kin és gyötirelem
S hogy gunyolnak ezek a csuf manók!
És jó anyuskám, mióta elmentem,
Tudom, aggódik, nyugtalanul vár,
Jó Istenkém, csak most segíts ki innen,
Sirhat is értem, hisz alkonyodik már!

MANÓK:

Brühühü! — Ni, hogy sir!
Itatja az egereket,
Elszaladni még sem bír,
Most már hetykén nem felelget.

KATICA:

[összeeszi a kezét]

Kedves manócskák, nagyon szépen kérek,
Hagyjatok visszamenni engemet!
Anyuskám, tudom, sirva keres engem,
Kicsi hugocskám lázas, nagy beteg.
Szamócat szedni indultam a rétre,
Mert lázas ajka hűsítésre vár.
S hogy nem találtam, az erdőbe jöttem —
Hagyjatok menni! — Alkonyodik már!

MANÓK:

Hahaha! — Hahaha! Jó vén ősszel szamóca!
Minket ugyan meg nem hatsz! — Itt vagy
[és itt is maradsz!]

KATICA:

[letérdel]

Jó Istenkém, te látod a szívemet,
Hogy jót akartam, ugy-e, Te tudod.
S mert idecsaltak szívtelen manók,
Én nem is csak magamért búsulok.
De anyukámnak megszakad a szive
És a hugocskám sirva hív, tudom,
Én jó Istenkém, szabadíts meg innen
S én elfeledni sohasem fogom,
Hogy milyen szomorú a játék vége,
Ha mindig csak játszani akarunk.
Azért követtem a bohókás manókat,
Mert azt hittem, hogy vidám kis fiuk,
S a játékért én mindent elfeledtem,
Anyuskát, kis hugomat, szamócat,
Én jó Istenkém, szabadíts meg engem.
Segíts a gonosz varázstéren át.

EGY MANÓ:

Nézzétek csak, mi van itt,
A nagy tölgyfa tövében.
Szárnyas gyermek aluszik
S mosolyog álmában éppen.

MANÓK: Szellő tündér, szellő tündér,
Elaludt a tölgy tövében,
Sokat zaklat ő bennünket,
Adjuk vissza, mert nincs ébren.

MIK: Tépjük ki a szárnyait.

MUK: Törjük le a csápjait,

1. MANÓ: Vágjuk le az aranyhaját!

2. MANÓ: Piszkitsuk be a ruháját.

3. MANÓ: Szurjuk ki a szemeit.

KATICA:

[hirtelen odaszalad és a tündérke elé áll]

Elég volt! El innen! Csunya, gonosz manók!
És nagyon szégyeljétek magatokat!
Hát szép dolog az, bántani az alvót?
Ahhoz van ugy-e, bátorságotok?
A füben alszik ez a bájos gyermek,
Most hősködnétek, mert egyedül van,
De hozzányulni egyiktek se merjen,
Mert nekem izmos, erős karom van.
Egyesem volt mindig a svédturnából
És legyőznék én száz gonosz manót,
Ha harcra kelnénk! — Ezt ne feledjétek
S a tündérkétől eltávozzatok!

SUSOGÓ:

[felül, dörzsöli a szemét]

Miféle lárma ébresztett fel,
Sir valaki vagy énekel?

Nagy, fényes kíséretével bejön a Nyár tündére. Virágok, madarak, kalász, nyári gyümölcs jelmezes gyerekek kísérik.

NYÁR:

Aludj, tündérekém, csöndes legyen álmod,
Mig Tavasz testvérem uj játékra hív.
Én is elmegyek s mig visszajöttöm várod,
Álom tündér rád tarka fátyolt hint.
De a büntetést el nem kerülök most
A pajkos, vásott, szivtelen manók,
Vége a táncnak, játéknak, mókának,
Sötét barlangban lesztek ti lakók.
Rajta, előre! — Könyörgés nem használ,
Már fonja ostorát a téli szél,
Börtönbe mentek, ott várjátok csöndben,
Mig a természet uj tavaszra kél.

MANÓK: Jaj nekünk, jaj nekünk,
De bús lesz az életünk!
Nem nevet ránk az ég kékje,
Fekete a barlang mélye.
Jaj nekünk, jaj nekünk,
Szomorú az életünk.

KATICA:

[letérdel a Nyár tündére elé]

Kegyelmes tündér, engem idecsaltak
Ezek a virgonc, bohókás fiúk.
És hazamenni többé sosem hagynak,
Azt mondják, ki itt jár, — az ő foglyuk.
De úgy szeretnék hazamenni innen,
Anyuskám, hugom, tudom, sirva vár,
Kegyelmes tündér oldozd fel a varázst,
Nézd, már a nap is nyugovóra jár.
De ne büntesd meg nagyon a manókat,
Mert olyan kedves, bolondos fiúk,
És minden rosszat csak tréfából tesznek
Ne büntesd őket, olyan szigorun!

NYÁR:

Jószivű kislány, ismerem a sorsod,
Imént a sárgarigó mondta el.
Csak temiattad jöttem én ma erre
Búcsuzó, színes kíséretemmel.
Merre én járok, vége a varázsnak
És jutalmát nyeri el, aki jó,
De szivtelen, gonosz tréfiáért
Hadd bünhődjön a csintalan manó!
Az én időmnek itt már ugyanis vége,
Nyomomban jön bús nővérem, az Ősz,
Aki szomorú szél kíséretével
Minden kis manót halálra vesszöz.
Ám a barlangban biztonságban vannak,
Mig elmulik az ősz s a hideg tél
S mig megérdemelt büntetésük lejár,
Nem győtri őket halálra a szél.
Eredj haza most, jószivű leányka,
De játéért a munkát ne feledd,
Szeresd anyuskád s kicsi hugocskádat
S ha tél lesz, Nyár tündérét se feledd.

Álmodjatok szép, csillogó meséket,
A rácsos ágyban, hogyha hull a hó,
Simulj hozzá a kicsi hugocskádhoz,
S ha börtönében sir sok rossz manó,
Mesélj arról, hogy vége lesz a télnek,
S Tavasz hugom majd vigan bekacag
És én is visszatérek tihozzátok
Ha kalászokban ring a búzamacog.

A KISÉRET:

A mi királynőnk visszahoz majd minket,
Mert visszatér a gyümölcsöző nyár,
De búcsuzunk most szomoruan intve,
Mert Ősz tündére közeledik már.

LIBEGŐ:

[leszalad és egy pár lánclépés után mélyen meghajlik a Nyár előtt]

Az én királynőm azt üzeni néked,
Ő aranyhaju, forró, tüzes nyár,
Hogy mindenütt a nyomdokodba lépett.
De uralkodni is szeretne már.

NYÁR:

Menjünk hát innen, tarka, vig csapatom,
Uralkodjon bus nővérem, az Ősz,
Búcsuzunk dallal a földtől, a fáktól,
Helyettünk itt az Ősz mosolya győz.
Gonosz manókra vár a szikla-börtön,
Libegő tündér vigyáz rájuk ott
S mig újra tavasz nem virul a földön,
Ne lássanak sem felhőt, sem napot.

(Manók simnak, a főbbiek karban énekelnek, a két szellő tündérke láncolhat a közepén e dal ritmusára: „Arva a ház”.)

Búcsuzunk már, sir a határ,
Mögöttünk Ősz tündér jár,
Ő parancsol, neki hódol
Fű, fa, madár.
Fán a dió, már érett, jó,
A szellő is mosolygó,
Szüreti dal, messze szárnyal,
Az Ősz be jó!

Szép a tavasz, bimbót fakeszt,
Zöld a fű, nincs bus haraszt,
Meleg a nyár, csupa sugár,
Kalászt arat.
Hűvös a hab, nyár ha ringat,
Életet érlel a nap,
Vége van már, fáradt sugár,
Búcsuztatnak!

(Függöny.)

(Kolozsvár)

Tél apó megy!

— Irta: BENKO ANNA. —

Fujdogál a márciusi langy szellő,
Lassan huzódik az égen a felhő...
Kisüt a nap, egyre olvad már a hó, —
Csomagol és költözködik Tél apó.

Jég-páncélját, koronáját elteszi,
Eszteideig tudom, elő sem veszi.
Fehér, zuzmarás szakállá integet...
Üdvözlünk, ő, madárdalos kikelet!

Szentimrei Jenő verseskrónikája.

III.

Szent László pénze.

Mostan olvassátok, mint írva léssen itt,
László szent királynak csodatételeit,
Kinek erős karja, hívő szelid lelke,
A magyart erősre és nagyra nevelte.

Történt, hogy besenyők törtek országára,
Dultak, pusztítottak, rablóhad módjára,
Mignem László király ennek hívét vette
S vitéz seregeit ellenük vezette.

Elöl a besenyők, a magyar nyomukban,
Nyul az agár elöl nem menekül jobban,
Sok rablott aranyuk ut porába szórták
S az üldöző hadat így megállították.

Már ugy tetszett szinte: üldözőik elül
Egérutat nyernek s így a csel sikerül,
De László letérdel, imát rebeg ajka
S az aranyat Isten kövé változtatta.

Erre a magyarok lovaikra kaptak
S besenyőkön fényes diadalt arattak.
— Kerek kövel teli Kalotaszeg tája,
Ma is László pénznek hívja a nép szája.

A tordai hasadék története.

Jő Szent László király, éjszinsötét lován,
Bolyongott egymaga vad csata alkonyán;
Vitézeit a harc elszakítá tőle
S hirtelen kun csapat vette üldözőbe.

Nosza, ló véknýába mélyed sarkantyuja,
Felnyi a nemes mén s nagyot lendül fujva,
Kunok is szorítják, a lovuk is frissebb
S a távolság fogy, fogy, percről-percre kisebb.

Király Torda fölött rugtat kopár élre,
Széles, sziklás árok mered itt elébe,
Imát mormol ajka, ló patkója csendül,
Szörnyü csattanás kél, ég, föld belerendül.

S hogy hátranéz László, álmélkodva látja,
Meghasadt mögötte lábíg a hegy háta,
Öldözői tuiról ingyen rázzák öklük,
Járhatatlan mélység örvénylik közöttük.

Kinek Torda felé robog a vonatja,
A hegy hasadékát messziről láthatja
S honnan végtől ugrott László lova lába,
Patkó nyomát ma is látni a sziklába.

Öcsike mesél.

Amióta Pesten pihenek, Öcsike azzal jár kedvembe, hogy folyton töri a buksiját s termeli a nadselü gondolatokat. Rendszerint este felé látogat meg, amikor elvégezte a másnap leckét s így köszönt be: Adjon Isten jó estét, édes nagyapókám! — Adjon Isten minden embernek, fogadom én s mindjárt meg is toldom: Nos, van-e nadselü gondolat? Ma is ezzel fogadtam Öcsikét, de ő busan jelentette ki, hogy nem szolgálhat nadselü gondolattal, mert . . . Itt elakadt Öcsike.

— Nos, nos?
— Hát, tudja, nagyapókám, ma nincs nadselü gondolatom, de van egy nadselü történetem. Elmondjam?
— Ki vele!
— Hát, tudja, nagyapókám, tegnap Andrisal kimentünk a Gellérthegyre ródlizni . . .
— Ródlizni? Hisz az egész télen nem volt hó Pesten.
— Éppen ez a nadselü, mi mégis ródliztunk.

— Öcsike, mindjárt az orrod hegyére nyomintom az ujjamat.

— Ne, nagyapóka, lelkem, várjon egy kicsit, hadd folytatom. Tehát: kimentünk a Gellérthegy tetejére. Ott azt mondja Andris: No, Öcsi, ülj fel a ródliira, kapaszkodj jól belé, mert vágtatok ám lefelé.

— Hát csak vágtsass, mondom én s már ültem is a ródlin.

Hiszen vágtatott is Andris, szélnél sebesebben, még a gondolatnál is sebesebben s egyszerre csak látom, hogy egy nagy disznó jön fölfelé magában, mélyen elgondolkozva. Mondom Andrisnak: Vigyázz, Andris, nehogy

beleütközzél a disznóba, mert, úgy látszik, ő is nadselű gondolatokat termel.

Még jóformán ki sem mondom, már alig tíz lépésre vágtat Andris a disznótól, az megriad s ahelyett, hogy félreállna, veszettül neki

iramodik, szalad át az uton, mintha szemét vették volna — jaj, Istenkém, mi lesz most?! Vasuti szerencsétlenség lesz ebből!

— Csak nem? — kérdeztem rémülten.

— De bizony, nagyapókám, nemcsak lesz, de lett is, nyomta meg a lett-et Öcsike.

— Nos? Nos? — sürgettem izgatottan Öcsikét.

— Ne tessék aggódni, nagyapókám, nem történt egyéb, csak egy kicsit összegabalyodtunk a disznóval, a ródli összeroppan, de nekünk kutyabajunk sem lett. Tessék rám nézni! Lát karcolást az arcomon? Tessék megnézni a kezemet. Lát rajta karcolást?

— Nem én, de mondd csak, Öcsike, nem álmokban történt veled ez a gellérthegyi kaland? Ha jól emlékszem, egyszer, régen már volt efajta kalandod a Gellérthegyen s kisült róla, hogy álmotadt.

Öcsike nagyot kacagott.

— Perse, hogy ezt is álmotadtam. Mondja csak, nagyapóka, mit jelent, ha az ember disznóval álmodik?

— Mit? Szerencsét. Nagy szerencsét.

— Ej, de jó álmoskönyv maga, nagyapókám! Képzelve csak, milyen disznószerencsém volt ma. A sántából pont akkor szólított fel a tanító bácsi, amikor megszólalt a csengettyű. Hát nem disznóserencse ez?!

Elek nagyapó.

PURGO
BAYER

A körhintaló.

— Irta: CSATKAI JÓZSEF. —

— Megjött a Táltos, a Bendeguz meg a Villám! — kiáltották örömmel a gyermekek, amikor a körhintások lerakták szekerekükről az így nevezett lovakat. Az ám a pompás látvány, hogyan épül a sok lécből, vasrúdból és furcsa szerszámokból a forgó csudavár, amelyre hínélőket akasztanak: London, Párizs, Berlin, Stockholm felirattal, a hintók elé délceg paripákat tesznek, itt-ott közbe egy sellő, egy kakas, egy oroszlán függ, ringatózva várva utasát. Akkor volt csak öröm, amikor megszólalt a sipláda és megindult a forgó alkotmány és a gyerekek kiabáltak: Megyek Párizsba! Én meg Londonba megyek! Gyí, te Táltos, gyí, te Villám!

Csak a fekete Mihályra nem ültek. A fekete paripa szomorúan, árván, egyedül forgott vendégeikkel telt társai között. — Huh, de rút fekete, mint a szent Mihály lova, a halálra emlékeztet, huh, erre nem ülünk! — így szóltak a gyerekek, akik észrevették az elhagyott paripa szemrehányó tekintetét. Szegény fekete Mihály unta ezt a folytonos magános keringést és azon gondolkodott, hogy mi lenne, ha kifutna a körből.

A nézők közt ott állt árva Frici, akinek nem volt pénze körhintázásra, mivelhogy árva gyermek nem duskál a földi javakban. Egy jószívű néne azonban megsajnálta és befizetett érte. Így került fel árva Frici a fekete Mihályra. Nagy volt a Frici öröme, hogy végre ő is körhintázhat, de örült a fekete paripa is, hogy végre neki is akadt utasa. Szó, ami szó, nagyon örültek egymásnak és igen gyorsan összebarátkoztak. Elsugták egymásnak titkaikat. Egyszerre csak, amint teleerővel forog a csudagép, Frici és paripája leszakadnak a körhintáról és sugár egyenes vonalban repülnek előre. Párizsban, Londonban meghúzták a vészféket, ijedt láрма kerekedik, nagy zörrenéssel megáll a körhintá, leugrálnak a gyerekek és hangos kiáltással futnak az elszabadult fekete ló után. Elől fut a körhintás. — Rajta, rajta, fogjátok meg, elszökött a fekete Mihály és magával ragadta a szegény gyermekei!

Futnak, rohannak, de hiába, elérni nem tudják a száguldó lovas, aki eltűnik csakhamar a láthatáron.

Frici eleinte igen örül ennek az elsőrangú vágatásnak, de aztán kezd terhére lenni ez a folytonos rázás. Azonkívül veszedelmesen sötétedik. Egy különös erdőhöz érnek. — Lassan, lassabban lovacsám, — szól Frici — halljad csak, a fák valamit sugnak. Megáll a paripa, hegyezi füleit, hallgatja ő is a fák furcsa mormolását. De se ő, se Frici egy kukkot sem értenek belőle. Ni csak, most pedig oly furcsán hajladoznak, mintha nem is fák lennének, hanem faformájú, óriási, hatalmas és veszedelmes szel-

lemek. Frici különös szorongást érez, de a paripának is ugyancsak inába szállt a bátorsága. Állnak, hallgatnak, reszketnek és közös gondolatuk először Friciből tör ki: Jaj, lovacsám, én félek! — Én is félek kicsi gazdám, — így vigasztalja lovasát. A fák pedig még fenyegetőbben dübörögnek. — Menjünk haza lovacsám, nyöszörgi Frici. — Abbiz jó is lesz, — feleli a paripa és már indul is. De merre? Mennek erre, mennek arra és sehol ismerős járás nincs. Mindenütt csak azok az ismeretlen, mogorva szellemeik. Kifáradt a fekete Mihály és felsóhajtott: Istenem, miért is vágyódtam el megszokott körömből! Eltévedtek és szomorúságuk nagyobb lett, mint az éj sötétje. Frici már már neheztelni kezdett új barátjára. Így szólt hozzá: Volt nekem egy testvérem, aki elment világgá, most Amerikában van, gazdag ur, de mielőtt elutazott, megtanult angolul és sok mást is tanult. Mielőtt kimegyünk a nagyvilágba, sok mindent meg kell tanulnunk. Tudás nélkül nem tanácsos neki-vágni.

Egyszerre csak találkoznak egy öreg néni-kével, aki megszánta az eltévedt utasokat és még az éjjel visszavezette őket a faluba. Reggel a gyerekek örömmujongással üdvözlik a megtért szőkevenyt, de most már ünneplik, szeretik és dédelgetik. Népszerű lesz, mindenki a fekete paripára akar ülni. Így most már ő is elégedett, de nem mondja el senkinek se, hogy az élet iskolájában mit tanult; csak nekem mondta el, mikor rajta ültem, de becsületszavamatt kellett adnom, hogy csak olyanoknak mondom el, akik szintén becsületszavukat adják, hogy nem adják tovább.

De ha véletlenül felültök a fekete Mihályra, valahogy meg ne kérdezzétek tőle, hogy én mikor ültem rajta?

(Szombalhely.)

A csodálatos sárkány képei. Kertész Mihály pompás regényét, »A csodálatos sárkányt« nagy élvezettel olvassátok és jól tudjuk, hogy szívszorongva várjátok hetenként megjelenő folytatásait. Most új örömmel örvendeztetünk meg Benneteket: ifj. Pröhle Vilmos, aki már egy néhányszor rajzolt a Cimborának, most megillusztrálta »A csodálatos sárkány« további folytatásait. Így tehát az amugy is élvezetes regény szép és ötletes rajzokkal gazdagszik, amivel, azt hisszük, igaz örömet szerezünk Nektek.

A csodálatos sárkány.

— Ifjusági elbeszélés. —

Irta: Kertész Mihály.

Amikor az Alabatos II. olyan magasra emelkedett, hogy a vásártérek is észrevették, egyszerre minden tekintet a különös sárkányra szegződött. Az ámulat és csodálkozás moraja futott végig a téren, de a legjobban megis Nagy Jancsi volt meglepve. Hosszu percekig némán meredt a különös alkotmányra s szórakozottságában csaknem kiejtette kezéből saját sárkányának zsinégét. Érezte, hogy rettenetes dolog történt e pillanatban, amely ellen sürgősen tenni kell valamit s amelyet nem lehet, nem szabad tétlenül nézni egy pillanatig sem, mert akkor hir, dicsőség, tekintély: — minden, minden elveszett! . . .

Dehát mit lehet tenni?!

Ebben a pillanatban még nem tudta, nem is sejtette, csak a nagy akarás született meg elméjében, hogy életre-halálra küzdeni fog a repülő-gép alaku csodálatos sárkány ellen . . .

Szórakozottan babráló keze ekkor ólom-sipjának zsinórjához tévedt.

Ez egyszerre megadta neki az ötletet.

— Igen, igen! . . . — eszmélt fel hirtelen. Először is össze kell hívni a vásártéreket!

Ezzel gyorsan előrántotta kabátja felső zsebéből az ólom-sipot s telesziva tüdejét és felfujva arcát akkorára, mint egy görögdinnye, — teljes erőből három hosszut és három rövidet sipolt.

Ez a jelzés a legnagyobb veszélyt jelentette és a legnagyobb sietséget parancsolta.

A fütty-jel elhangzása után egyszerre olyan lett a vásártér, mint a megbolygatott méhkas.

Egyetlen szempillantás alatt abbamaradt minden játék s a sárkány-eresztők oly örült gyorsasággal kezdték felgombolyítani a zsinégeiket, hogy a sárkányok, mint a kánya-üzött, megriadt vagy súlyosan megsebesült madarak, bukdácsoltak lefelé. Többen, hogy még gyorsabban eleget tehessenek a sürgető sipolásnak, — nem is hajtogatták fel a spárgát, hanem csak rőfölye huzták le sárkányukat.

Aki aztán végzett, a földön hagyva játékszereit, sárkányát, loholva futott ama hely felé, ahonnan a vést jelző sip-szó kiindult.

Öt perc sem telt el s a vásártérek már valamennyien ott nyüzsögtek, zajongtak, fujtak, lihegték a vezér körül, akit a türelmetlen kérdések egész özönével árasztottak el!

— Mi történt? . . .

— Mi baj? . . .

— Tűz van valahol? . . .

— Elszabadult a sárkányod? . . .

— Betörték a gimnázisták? . . .

— Veszélyben a vásártér? . . .

Nagy Jancsi, mint viharzó tenger hullámveréseiben a kimagasló szikla, — úgy állott összefont karokkal a kérdések záporában.

Amikor aztán a zaj már kissé alábbhagyott, hosszú karját a szédületes magasságban uszó Albatrosz felé nyujtva, félelmetesen dörgő hangon szólott:

— Látjátok?!

Minden szem a jelzett irányba meredt. Persze, hogy látták! Már az első pillanatban észrevették az Albatroszt, már akkor, amikor még oly alacsonyan szállott, hogy a felírást is el lehetett olvasni. Persze, hogy látták, de senki sem mert szólani, csak félszeggel sandítottak a saját sárkányában gyönyörködő vezér felé, hogy vajjon mit fog szólani és cselekedni, ha észreveszi a levegő legujabb csodáját, különösen, hogy a madzag állásából azonnal megállapíthatta minden sárkányeresztő, hogy a csoda a — kis-térről szállt fel . . . Dehogy is mertek szólani! Mert hát ki óhajtotta volna felidézni a dühöngő vihart? És ki akart kegyvesztett lenni és a vásártérről kizártak sorába lépni? . . . Mert észrevenni, szóvátenni a csodát: egyenlő lett volna az elismeréssel. És elismerni, megcsodálni egy idegen, még hozzá a kis-térről felengedett sárkányt: a legnagyobb bűn lett volna.

S még akkor is, amikor már elhangzott a vezér dörgő hangja kérdése és maga Nagy Jancsi mutatott vészesen kinyujtott karjával az eddig ismeretlen és meglepetés-szerűen felbukkant csodára, — még akkor is csak innen-onnan hangzott el egy-egy félenk, bizonytalanul elröppenő megjegyzés:

— Látjuk . . .

— Tényleg . . .

— Hm . . .

— Nem is vettük észre . . .

— Csak most látom . . .

— Repülőgép . . .

Ez az utolsó megjegyzés a végsőkig feldühösítette a vezért. Haragosan fordult a megjegyzést tevő felé s a legnagyobb megvetés hangján szólta reá:

Köhögésnél,

hurutnál csak a

SIROMALT

használ!

Biztosan használ, ize jó,
Patikában kapható.

— Marha! Az repülőgép?!... Hiszen, ha repülőgép volna, nem fűtültek volna össze benneteket. De nem repülőgép! Nem! (És már ordított.) Hanem sárkány! Értsd meg, hogy sárkány!!!...

Az, akinek e szavak szóltak, legjobban szeretett volna elsülyedni. De így is annyira behuzta fejét két válla közé, hogy alig látszott ki a többiek közül.

Ez a kis dühöngés azonban jót tett Nagy Jancsinak. Valamennyire lecsillapodott s higgadtan tudott gondolkodni... Még egy percig némán meredt maga elé, aztán rövid, kemény hangon kijelentette:

— Haditanács!

Erre a félelmetes szóra oszladozni kezd-

Végre felértek a dombra. Nagy Jancsi letelepedett a domb csucsára, míg a többiek félkörben állva maradtak s tisztességteljes némasággal várták a vezér szavait.

A vezér pedig legelőször is Madár Matyihoz fordult:

— Azt a sárkányt — mondotta haragtól szikrázó szemmel — legalább is három nap óta készíthetik a kis-térick. Hogyan lehet tehát, hogy én még sem tudtam erről semmit?!... Hát miért tartalak a bandában, ha nem látsz, nem tudsz semmit?! Erre válaszolj! Mire kellesz nekem?! Talán valami erős vagy?... Hisz a szél is elfuj! Eddig legalább hallottál, láttál mindent, ami minket érdekel s idejében megtudhattuk tőled mi is... Valami haszno-

tek a gyerekek, csak Kocsis, Tóth, Ecseki, Szabó és Madár, vagyis a bizalmasok, az udvarhoz tartozók állottak mozdulatlanul. Amikor aztán a többiek, az illetéktelenek kellő távolságra jutottak s egy nagy csoportba verődve, szivszorongva lesték, várták, hogy mi fog történni, — Nagy Jancsi meghittjei felé fordult:

— Gyerünk: — mondá röviden.

— Erre a hat tagú kis csapat megindult a vásártér közepén lévő kis halom felé, amely a fontosabb tanácskozások helye szokott lenni s amelyet éppen ezért »Tanács-hegy«-nek neveztek a vásártérick. Elöl haladt a vezér, közvetlen nyomában a többiek s a rövid uton egyikük sem szólt. Mindnyájuk elméjét teljesen a nagyfontosságú tanácskozás foglalkoztatta s ez némává tette őket.

dat vehettük... Ilyen szegyen!... Tudjátok, — fordult most a többiekhez — mit jelent ez? Azt, hogy a kis-tér legyőzte a vásárteret!... Eddig mindenki, aki az égre nézett s látta a sok szép, színes, állós sárkányt, azt mondta, hogy azokat a vásártérről eresztik... s hogy milyen ügyesek a vásártérick... Mindenki csak rólunk beszélt, minket dicsért... napról napra nőtt a dicsőségünk, hirnevünk, — a kis-téricket pedig ette a sárga irigység és fájt a szívük és nem mertek feltekinteni, mert mindenütt csak a mi sárkányainkat látták... És ma?!... Most áll az egész Nagy-ucca meg a piac-tér, de még a sikátorok is és mindenki csak azt a sárkányt nézi, csodálja és minket kutyába se vesznek... És a spárgáról látja mindenki, hogy a kis-térről engedték fel s azóta az egész város mondja, hogy milyen

csudálatos, érdekes sárkányuk van nekik!... Száz forintért se mennék most végig a Nagyuccán!... És ezt mind csak Madár Matyinak köszönhetjük!... Ilyen szégyent!...

A vezér elhallgatott.

De Madár Matyi is mélyen hallgatott, irult-pirult s szemét lesütötte. Érezte, tudta, hogy ebben a pillanatban kegyvesztett lett és sorsa meg van pecsételve.

— Valamit tennünk kell, még pedig sürgősen! — folytatta Nagy Jancsi rövid szünet után. — Ki kell köszörülni ezt a csorbát!

Most Madár Matyi hirtelen felkapta fejét. Egy remény-sugár villant át agyán, hogy még jóvá tehet mindent s újra kegyébe fogadja a vezér.

— Mi is csinálhatnánk olyan sárkányt! — mondta általános figyelem között. És akkor nemcsak őket néznék...

— De azt tudni is kellene! — szólt közbe Kocsis Miska.

— Mert nem olyan egyszerű sárkány ám az, — vélekedett Tóth Andris is. — hogy csak úgy meg lehessen csinálni!

— Bizonyára Kovács Pista eszméje volt, — toldotta meg Szabó Pali.

— Én inkább azt gondolom, hogy Sántha Gabi tervezte. — keveredett a vitába Ecseki Gyurka. — Órála hallottam, hogy a legjobb rajzoló az osztályban... Hát csak ő találhatta ki ezt a remek sárkányt... Közülünk senki se tudná úgy eltalálni, — ismerte be.

— De ha közelebről jól megnéznénk, akkor tudnánk, hogyan kell csinálni, — szólt ekkor Madár Matyi.

— Ez igaz, — bólogattak valamennyien, még a vezér is.

— No hát! — csillant fel Madár Matyi szeme boldogan, hogy véleményét a többiek is helyeslik. — Éppen ezt akarom most magyarázni. Én vállalkozom arra, hogy közelébe férközöm annak a sárkánynak, kikémlelem, hogy hol tartják, vagy kilesem, amikor lehúzzák s akkor jól megnézem, még le is rajzolom. Aztán nekilátunk valamennyien s egy nap alatt nekünk is lesz olyan sárkányunk! És ha a vezér kiadja a parancsot, hogy minden spárgát ehhez a sárkányhoz kell adni, akkor a miénk még magasabbra fog emelkedni, mint a kis-tériké!

A vezér észrevehető tetszéssel hallgatta Madár Matyi tervét. Tetszésének aztán szóval is kifejezést adott.

— Hát ha kileсед a sárkányukat, Matyi, — mondotta — akkor megbocsátok neked...

Madár Matyi majd kiugrott bőréből örömeiben, hogy kissé kiengesztelte Nagy Jancsit.

— Holnap ilyenkor — ígérte — már a kisujjamban lesz az egész híres sárkány! Legyetek itt a Tanács-hegyen és mindent el fogok mondani nektek!

— Akkor hát — zárta be a tanácskozást a vezér — holnap ilyenkor folytatjuk a megbeszélést ezen a helyen. Mindnyájan legyetek itt, mert lehet, hogy mindjárt hozzá is fogunk az új sárkány csinálásához.

Ezzel a gyűlés feloszlott.

Valamennyien visszatértek játékaikhoz, vagy a hirtelen lerángatott sárkányukhoz, csak Madár Matyi vette utját a város felé.

Ment a kis-térre!...

(Folytatása következik.)

Béke.

— Irtá: PAPP LAJOS. —

*Szép, nyugalmas téli éj volt,
Csillagfényes, tiszta égbolt
Borult rá a kihalt csataterre.
Mint megannyi piros rózsa,
Fehér havon szerte szórva
Piroslott a jó vitézek vére.*

*Csak ketten fekszenek ottan
Vérbefagyva, elhagyottan,
Jámbor muszka, szilaj magyar legény.
A magyarnak tört a lába,
Menni próbál, de hiába,
Seb tátong az orosz vitéz fején.*

*A néma éjen keresztül
Egyszerre mély sóhaj rezdül.
Rekedt hangon szól a muszka: voda...
És a magyar, lám, megérti,
S ahogy birják roncsolt térdei,
Kulacssával elvárszorog oda.*

*És a muszka magához tér,
Ereiben pezsdül a vér,
S míg a magyar beköti a fejét,
A rettegett ellenfélnek
(Egymástól már ők nem félnek)
Hátalton nyújtja oda kezét.*

*Hideg, metsző téli szellő
Támad a hegyekből elő,
Komor felhő kél az ég peremén,
És a puszta havas utján
Egymást szépen támogatván
Megy egy muszka... meg egy magyar legény.*

(Nagyváradi.)

**Éltesse az Isten, édes nagyapókám,
Szívemből kívánom, – nincs tovább a nótám.**

Mivel töltöm a napot?

— Ötödik közlemény. —

Mielőtt éppen megkezdtem volna Róza néni felhívására a beszélgetést én is, kezembe került egy régebbi ujság, melyben a rádióról van szó és amelyről, azt hiszem, mindenik Cimbora testvérem hallott már valamit. Így hát pár pillanattal később kezdem meg a beszélgetést, mert ebben az ujságban igen érdekesen van leírva e nagy jelentőségű esemény. Különösen szó van arról, hogy milyen boldogok a németországi gyermekek: ők már élvezhetik a rádió minden gyönyörűségeit, készítenek maguknak egy kis dobozt, megszerzik a készüléket, azt elhelyezik ebben a kis do-

bozban, aztán hallgathatnak sok olyan dolgot, amiben nekünk erdélyi gyermekeknek nem lehet részünk. A cikk írója mély sajnálkozását fejezi ki ezért.

Most szeretném megmondani ennek az írónak, hogy ne sajnálkozzon rajtunk, mert mi sokkal boldogabbak vagyunk a németországi gyermekeknél. Nekünk is van ilyen felvevő készülékünk, melyet a mi édes nagyapóink tart kezében, ezer meg ezer érzéshullám árad onnan szét, átszűrődve előbb a Nagyapó szerető szívére, mely aztán betölti a mi szívünket is és úgy érezzük, hogy sehol a világon nem

tudnak a gyermekek úgy szeretni, mint az erdélyi gyermekek, Nagypó unokái!

Ez a fölvevő készülék megtanít minket együtt érezni, együtt örülni s ha kell, együtt szenvedni és így könnyebben viseljük a ma reánk nehezedő gondokat, úgy az iskolában, mint otthonunkban. Ezen a készüléken át kaptuk meg a felhívást a beszélgetésre és ezen át kezdem a beszélgetést én is. Több ezer Cimbor testvérem hallgassatok meg figyelemmel.

Először is bemutatkozok: 5-ik gimnazista »nagy leány« lennék, ha anyukám betegsége miatt nem kellett volna egy évig kimaradnom az iskolából, — 4-ik gimnazista és nyilvános tanuló volnék, ha apukám élne és nem kellene anyukámnak megkeresnie a mindennapi kenyeret öt tagu családjának. Iskolába járhatnék, ha nem volna szükséges a háznál egy gazdaszony. Így magántanuló vagyok és a nagy nyilvánosság előtt, mint gazdaszony szerepelek — ez alatt a név alatt is beszélgetek, de előbb megkérlek valamire benneteket, Cimbor testvéreim! Fogjuk meg egymás kezét szorosán, szeretettel — így ni — most már egy egész kört alkotunk, képzeljük azt, hogy mindenikünk egy-egy láncszem és ez a lánc elszakíthatatlan, mert a szeretet fűzi össze. Benn a körben nézzük meg, hogy kik maradtak? Ott látjuk a mi édes Nagypókat, Róza nénit, kedves költőinket, mesemondóinkat és azt is látjuk, hogy mind, mind igen nagy szeretettel néznek reánk, a mi szívéből áradó hála, a mi szemünkből rájuk sugárzó vidám nézés soha el nem lankadó kedvvel tölti el őket.

Most megnézem, kinek a kezét fogom én? Egyik kezemben tartom a »Munkás« kezét, a másikban egy kis gyerek kezét és — most engedjem azokat, mert én már nem vagyok gyermek és lenézzem a Munkást, mert gimnazista volnék?

Elengedjem, hogy kiessen egy szem az összetartó láncból és aztán széthulljon lassanként az egész? Örökre elveszítsem a gyermekkor édes örömeit? Nem! Jó erősen, meleg testvéri szeretettel fogom meg a Munkás kezét, becéző szeretettel a gyermekét, hogy méltó unokája lehessen Nagypóknak és Róza néni érdemesnek tartson arra, hogy mindenkor beszélgessen velünk.

Most már elmondom, mit csinálók én egész nap, lehet, a fiukat nem fogja annyira érdekelni mondanivalóm, mint a lányokat — de értékeljen nekik sem lesz, mert megtanulják becsülni azt a munkát, mely alig vehető észre és mégis nagyon fontos!

Reggel korán, gyorsan felkelek, — elkészülök, aztán első utam a baromfi udvarba vezet. Enni adok az én kis tarka köntösű jércikéimnek és tyukocskáimnak, kik idővel mint jó falatok kerülnek az asztalra, velük foglalkozni nagy gyönyörűségemre van.

Mialatt őket ellátom, fölkelnek anyukám testvéreim s már sietek is elkészíteni a reggelit. Kissé nehéz dolog, mert egyik forrón és édesen szereti a kávé, míg a másik épp ellenkezőleg, de jó kedvvel minden izlést eltálatok. Reggelizés után kijár részemre egy pár forró csók és máris repülnek az én szereteteim — anyukám kinyitja a kis trafikot, melyet mint hadiözvegy kapott meg. Testvéreim iskolába mennek jókedvvel, vidáman. Egyedül maradok, sok dolgom van, rendbeszedni a házat, hogy példás rend legyen, aztán az ebéd elkészítéséhez fogok, ma anyukámnak csinálom kedvenc ételét, holnap öcsémnek, aztán hugaimnak, a hét minden napjára jut egy. Délben éhesen jönnek haza s hogy jóllaknak, ezért a gazdaszonyt dicsérik, ilyenkor nagyon-nagyon boldog vagyok. Ebéd után rendbehozom a konyhát, aztán foltogatok, stoppolgatok. Mindezek elvégzése után tanulok, hogy ne maradjak el tanulmányaimtól. Estére hazakerülnek ismét anyukám, testvéreim. Vacsorázás után felolvasok a Cimborából és annyi mindent tudok meg rólatok, édes Cimbor testvéreim!

Aki beteg, azt képzeletben megcirógatom. — a hűvös kéz jól esik a lázas homlokoknak; kinek anyukája vagy apukája beteg, azzal együtt imádkozok, hogy gyógyuljon meg és megkönnyebbülten sóhajtok fel, amikor megtudom a gyógyulását és olyan jól esik, hogy tele van a szívem sok-sok szeretettel . . .

De most már vége a napnak — engedjük el egymás kezét és kulcsoljuk imára, szálljon hő fohászunk a jó Istenhez, hogy tartsa meg nekünk még nagyon sokáig Elek nagypót, Róza nénit, kedves költőinket, mesemondóinkat, hogy töltsék be lelkünket, szívünket továbbra is az Ő szeretetteljes tanításukkal, miáltal jók és nemesek lehessünk. Amen.

[Kolozsvár, 1925. február 1.]

Gazdaszony.

BUCSUZÁSRA.

Irla: DSIDA IENŐ.

**Van, aki elmegy,
van, aki itt marad.**

**A haladó nevet,
a haladó feled,
ha nincs is kézbe kéz;**

**A maradó, az ir
és néha-néha sir
és néha messze néz —**

**A mese vége mégis
örök-szomorú, szent-egy:**

**Van, aki itt marad,
van, aki elmegy.**

(Sztalmár.)

Bankadatlan buzgalommal halad a Cimbora sorsjátéka.

A „Cimbora“ sorsjátékáról szólva csak annyit mondhatunk: váratlan szorgalommal és hihetetlen lelkesedéssel halad a játék a 250-ik sorsjegy felé. A legközelebbi héten; tudjuk, még nagyobb lesz a beérkezett előfizetők száma, mert legutóbb minden előfizetők részére ismételtén küldöttünk ki előfizetési belépési nyilatkozatokat. Ez új nyomtatványok birtokában bizonyára minden előfizetők megpróbálja majd, hogy barátainak, ismerőseinek szüleit előfizetésre bírja, amely esetben neki is kijár egy sorsjegy, amely belekerül a szerencsekerékbe.

A Cimbora jelen számának zártáig (február 20) a sorsjáték az alábbi eredményt mutatja:

Eddig egy-egy előfizetőt a következők szereztek:

Molnár Klári és Lujza, Nagyborosnyó.
Nagy Mária, Marosvásárhely.
B. Krausz Irén, Torda.
Taub Erzs, Szilágyfőkeresztúr.
Almay László, Dés.
Gagyí Rózsika, Fruinosa (Szépvíz).
Rohrböck László, Budapest.
Blaskó György, Sepsiszentgyörgy.
Módy Mihály, Petrozsény.
Papp László Gencs.
Nagy Ferenc, Kolozsvár.
Tauszig Imre, Sárbogárd (Magyarország).
Tóth Lalika, Caransebes.
Kertész Maja, Kolozsvár.
Kökösi Anna, Sepsiszentgyörgy.
Steiner Bébi, Kolozsvár.
Fried Gábor, Máramarossziget.
Schwartz testvérek, Petrozsény.
Kovárik Misi, Tarnava, Csehszlovákia.
Beregi Elza, Szászrégen.
Budovszky András, Vizakna.
Peretz Erzsébet, Arad.
Kun István, Temesvár.
Molnár Anna, Nagyborosnyó.
Kótay Pál, Szatmár.
Deme Erzsébet, Kézdivásárhely.
Tarján Edit, Déva.
Krausz Bözsi, Murány [Csehszlovákia].
György Győző, Páva.
Bethlen Farkas, Bonyha.
Lévai Klárka, Temesvár.
Risoovszky Lajos, Marosvásárhely.
Csáki Olga, Gyergyószentmiklós.
Partos Matild, Nagyvárad.
Schusster testvérek, Kassa [Csehszlovákia].
Katz László, Máramarossziget.
Böszörményi Lacika, Sântana.
Simon Béla, Fogaras.
Vigh Károly, Marosvásárhely.
Szilvássy Károly, Szinérváralja.
Jakab Margit, Pankota.
Sonn Imre, Petrozsény.
Pintér Margit, Arad.
Réthy Sanyi, Petrozsény.
Reninger Pólika és Franci, Socaci.

Spitzer Tibor, Kolozsvár.
Libiczei Ilona, Székelyudvarhely.
Vigh József, Nagyszalonta.
Fried László, Máramarossziget.
Westhoff Károly, Petrozsény.
Bocsány Erzsébet, Szamosujvár.
Bocsány Gizella, Szamosujvár.
Csáki Olga, Gyergyószentmiklós.
Cseke Vilike, Kolozsvár.
Molnár Endre, Temesvár.

Eddig két-két előfizetőt a következők szereztek:

Bartók Ferenc Salonta-Mare (Nagyszalonta).
Gyárfás Magda, Kolozsvár.
Kolczonay testvérek, Vajdahunyad.
Blaskó György, Sepsiszentgyörgy.
Gr. Bethlen Gábor és Dani, Nagyenyed.

Eddig három-három előfizetőt a következők szereztek:

Neidenbach Laci, Arad.
Leitner Vera, Déva.
Máthé Klárka, Beica de Jos.
Wertheimer Rózsika, Jibou (Zsibó).
Fried Imre, Lugos.

Eddig négy-négy előfizetőt a következők szereztek:

Antal Miklós, Recas.

A szerzett előfizető beküldötte egy negyedévi előfizetési díját és így sorsjegyeket küldhetünk a következőknek:

1. sz. sorsjegyet kapta:	Bartók Ferenc, Nagyszalonta
2. " " "	Wertheimer Rózsika, Jibou
3. " " "	Módy Mihály, Petrozsény.
4. " " "	Tóth Lalika, Caransebes.
5. " " "	gróf Bethlen G. és D., Aiud.
6. " " "	Fried Imre, Lugos.
7. " " "	Fried Imre, Lugos.
8. " " "	Nagy Ferenc, Kolozsvár.
9. " " "	Antal Miklós, Recas.
10. " " "	" " "
11. " " "	" " "
12. " " "	Molnár K. és L., Nagyborosnyó.
13. " " "	Nagy Mária, Marosvásárhely.
14. " " "	Kertész Maja, Kolozsvár.
15. " " "	Krausz Irén, Torda.
16. " " "	Taub E., Szilágyfőkeresztúr.
17. " " "	Kökösi Anna, Sepsiszentgyörgy.
18. " " "	Kun István, Temesvár.
19. " " "	Blaskó Gy., Sepsiszentgyörgy.
20. " " "	Bartók Ferenc, Nagyszalonta.
21. " " "	Kótay Pál, Szatmár.
22. " " "	Antal Miklós, Recas.
23. " " "	Krausz Bözsi, Murány.
24. " " "	György Győző, Páva.
25. " " "	Molnár Anna, Nagyborosnyó.
26. " " "	Deme Erzsébet, Kézdivásárhely.
27. " " "	Tarján Edit, Déva.
28. " " "	Máthé Klárka, Beica de Jos.
29. " " "	" " "
30. " " "	" " "
31. " " "	Fried Imre, Lugos.
32. " " "	Blaskó Gy., Sepsiszentgyörgy.
33. " " "	Kovárik Misi, Tarnava.
34. " " "	Neidenbach Laci, Arad.
35. " " "	Steiner Bébi, Kolozsvár.
36. " " "	Wertheimer Rózsika, Zsibó.
37. " " "	Schusster testvérek, Kosice.

38. sz. sorsjegyet kapta:	Fried Gábor, Máramarosziget.
39. " " "	Lévai Klárka, Temesvár.
40. " " "	Böszörményi László, Sántana.
41. " " "	Kalz László, Máramarosziget.
42. " " "	Szilvassy Károly, Szinerváralja.
43. " " "	Vigh Károly, Marosvásárhely.
44. " " "	Simón Béla, Fogaras.
45. " " "	Bethlen Farkas, Bachnea.
46. " " "	Tauszig Imre, Sárbogárd.
47. " " "	Rohrböck László, Budapest.
48. " " "	Vigh József, Nagyszalonta.
49. " " "	Neidenbach Laci, Arad.
50. " " "	Parecz Erzsike, Arad.
51. " " "	Jakab Margit, Pankola.
52. " " "	Pintér Margit, Arad.
53. " " "	gr. Bethlen G. és D., Nagyenyed.
54. " " "	Westhoff Károly, Petrosény.
55. " " "	Bocsány E., Szamosujvár.
56. " " "	Bocsány G., Szamosujvár.
57. " " "	Cseke Vilike, Kolozsvár.
58. " " "	Kolczonay Ervin, Vajdahunyad.
59. " " "	Csáky O., Gyergyószentmiklós.

Igyekezni fiuk, leányok, hogy mihamarabb elfogyjon a 250 sorsjegy és meg ejthessük a sorsolást.

A Cimborá kiadóhivatala.

Kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Gyárfás Lacika, Kolozsvár. A múlt évi 30. és 51. számok teljesen elfogytak és így sajnálatunkra nem tudjuk pótolni. — Nemes Béla, Sighetul-Marmafiei, Tóth Lacika, Gherla és Murányi Icuka, Pecica maghiara. A múlt évi 51. szám teljesen elfogyott és így nem tudjuk pótolni. — Finkelstein Irénke, Arad. A m. é. 11. szám teljesen elfogyott és így nem pótolhatjuk. — Dávidovits János, Oradea-Mare. A m. é. nov. 2-iki és dec. 21-iki számok elfogytak, tehát nem tudjuk pótolni.

Kiadóbácsi postája külföldi előfizetőihez.

Heim Ilonka, Bratislava. A beküldött 60 cK-val előfizetési díja 1924. X. hó 1-től, 1925. VI. hó 30-ig ki van egyenlítve. — Rohrböck László, Budapest. Előfizetési díja f. év végéig ki van egyenlítve. — Glancz Izabella, Sárbogárd. Előfizetési díja f. év III. hó 31-ig ki van egyenlítve. — Grüber Zoltán, Körmend. Előfizetési díja III. hó 31-ig ki van egyenlítve. — Lénárt Zolika, Tapolcány. Előfizetési díja m. é. december 31-ig ki van egyenlítve. — Bogsch Lilike, Nova-Ves. Előfizetési díja m. é. december 31-ig ki van egyenlítve. — Krauss Árpád, Kosice. Előfizetési díja 1924. XII. hó 31-ig ki van egyenlítve. — Zelmanovits Béla, Beregszász. Előfizetési díja f. é. I. hó 1-től, III. hó 31-ig ki van egyenlítve.

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjusági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nál (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1.) ezekből a következők kaphatók **darabonként 45 leíért**:

1. Küzdelmek.	5. A jószág diadala.
2. A tél birodalmában.	6. Frigyes és Dáci.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jakab.
4. A tallizmán.	8. Nehéz idők.

Posta úlján is megrendelhetők a pénz előzetes beküldése mellett vagy utánvételt.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!
A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!
A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Kockarejtvény.

Beküldte: GYÁRFÁS LACI.

A	is	a	lo-
ma-	ci-	di-	ri
ga	csé-	vát	gány

Névrejtvény.

Beküldte: MANDEL MAGDA.

Endre, Ede, Ernő, Ella, Eszter, Pál, Tamás, Toldi, Richard, Éva, Sári, Jenő, Rezső, Ödön, Nyul, Szerbia, Nelli.

A kezdőbetűk helyesen összerakva Mikszáth egyik regényének címét adják.

Kocka számrejtvény.

Beküldte: TÖKES JÓZSEF.

1	2	2	3
4	4	4	5
5	5	6	7
7	7	9	9

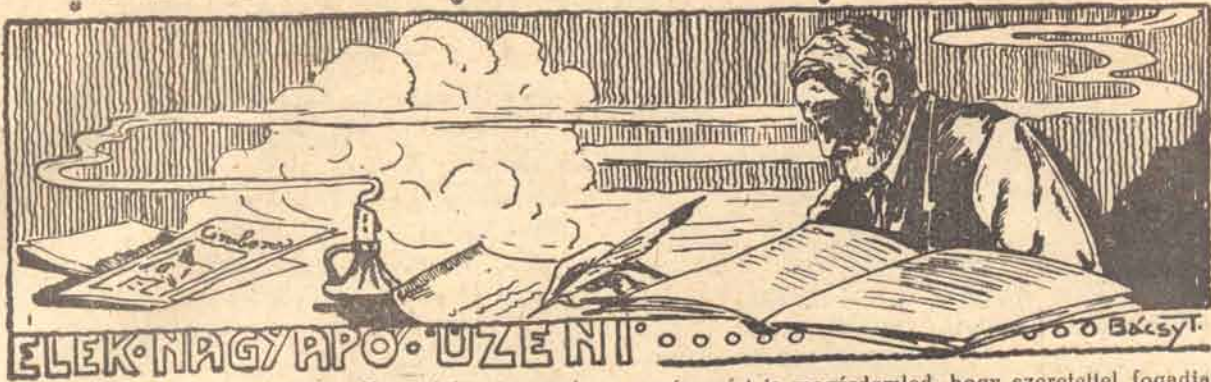
A számok helyesen összerakva minden oldalról, felülről lefelé és keresztibe huszat adnak.

Számrejtvény.

Beküldte: LABUD ANTI és JÓZSI.

- 13, 7, 9. Vízet huznak belőle.
20, 15, 9, 10, 8. Férfi név.
6, 14, 1. Verő hangszer.
13, 4, 15, 16, 17, 12. Ahol az étel készül.
2, 1. A kutya másik neve.
17, 18, 11. Ebbe fogják a lovat.
19. Mássalhangzó.
3, 2, 8. Le-nek az ellentéte.
5. Mássalhangzó.

Petőfi egyik versének az első sora.

ELEK NAGYAPO ÜZENI

LIUSS AIRED, Temesvár. Ha valaki, te csakugyan megérdemelt a könyvet a beszámolóért. A „Mivel töltöm a napot?” pályázatnál nem a megírás milyensége a fontos, hanem hogy miként töltitek a napot, hogyan osztjátok be az időtöket. Hogy mi az élet? A legbőlcsebb s lapasztalalokban leggazdagabb embereknek is nehéz volna erre kiegészítően megfelelni, hát te hogyan tudnál? Örvendj, hogy nem tudsz és ne is akarj erre megfelelni. Most egyelőre tanulj, játszáj, közbe-közbe írogass, de csak úgy lesz egészséges a fejlődésed, ha korodnak megfelelő gondolatokkal foglalkozol. A mesét majd később olvasom el, ha otthon leszek. — Lázár Hanna, Csiktaplocza. Kőveleled nemszak a magad, de az összes csiki unokák nevében, hogy a jövő nyarat nagyanyókéval együtt Csikszeredában töltsük. Kedves kőveleled, mert ebben a te nagy szereteted mosolyog felém, de nyáron éppenséggel nem mozdulhatunk el Kisbaczonból, hisz csak akkor lehetnek ott a pesti unokák s ki tömi őket minden jóval, ha nagyanyóka Csikszeredában nyarat? Nöde elmegyünk ám Csikszeredába is tavasszal, ha Isten is úgy akarja, ott ünnepezzük a husvétot. — Kisgyörgy Imre, Olthévíz. A Dávid Ferenc Nőegylet karácsonyi ünnepén te is szerepeltél: felolvastad a Cimborából a Jézuska kis barátai című elbeszélést s ugyanakkor beszéltél Elek nagyapóról is. Hát bizony szerettem volna ott lenni láftalanul s hallgatni, hogy ugyan mit beszélhetél te nagyapóról. — Fodor Böske, Petrozsény. Már többször megüzentem neked, de, úgy látszik, elkerülte a figyelmedet, hogy nem hozzám kell bélyegeket küldeni, hanem ahhoz a bácsihoz, aki a Cimborában erről hírdelést tett közzé. Nem irtad meg, hogy mely számokat nem kaptad meg, enélkül pedig nem lehet pótolni azokat. Az előfizetést legcélszerűbb postautalványon küldeni, mégpedig egyenesen a kiadóhivatalnak. — Illyés Kató, Halmi. Már harmadik éve olvasod a Cimborát s most írsz először levelet. Jobb későn, mint soha s remélem, hogy ezután szorgalmasan írsz levelet, de még Juczika hugod is, aki most tanult meg olvasni és most írta első levelét s aki azt írja, hogy nagyon megszerette nagyapót, amikor Szatmáron látta, a Többsincs királyfi előadásakor. Lengyel István nagybátyáidokra, aki behozott az előadásra, szeretettel emlékszem. Kedves nagybácsi ő, mert egész Kolozsvárig utazott nagyapó elé s kalauzolta Szatmárra, nehogy valahol eltévedjen. — Földes Imre, Szatmár. Mindegy: levélben vagy levelezőlapon írsz, a fő, hogy mennél gyakrabban írd, de szép lassan és gondosan, mert csak így javul meg az írásod minden tekintetben. — Jodál Gábor, Székelyudvarhely. Bizony, oly rég nem írtál, hogy már-már azt hittem, hűtlen lettél nagyapóhoz. Ha az első harmadban te voltál az első tanuló, löled függ, hogy te légy az a második és harmadikban is s én hiszem, hogy nem engedsz az első-ségből. A karácsonyi ünnepeket az idén a pesti unokák körében töltöttem s így bizony nem tudom, volt-e hó Kisbaczonban. Mondanom se kell, hogy szeretettel várlak Kisbaczonba s örülni fognak neked a pesti unokák is. — Simon Piroska, Gyimesközéplak. Ha szüleid megvoltak elégedve a bizonyítványoddal, akkor bizonytalán szép karácsonyod volt. Neked is van egy kis öcsikéd? És azért szeretted olvasni Öcsike nadselű gondolatait? Ha nem írod is, látom ebből, hogy nagyon szereted a testvéredet

s már ezért is megérdemled, hogy szeretettel fogadjalak unokáim seregébe. — Fodor Béla, Székelykeresztúr. Annak már hét esztendeje, hogy a tí városotokban jártam s remélem, hogy még lesz alkalom ellátogatni e kedves városba, láthallak téged s a keresztúri unokáimat. Leveledet nagy élvezettel olvastam s várom a továbbiakat is. Gáspár Katóka, Szatmár. Eddig felolvasták neked a Cimborát, most már magad is tudod olvasni. Nagy dolog ez és nagy öröm. Ha gyakran írsz nagyapónak, majd meglátod, hogy szép lesz a magyar írásod is, bár én most is meg vagyok elégedve az írásoddal. A levelében jelzett rejtvényt, úgy látszik, kifejejtetted. — Ferenczy Zsófi, Szászrégen. A nyári beszámolódat aznap telted postára, amely napon (december 28.) megjelent az utolsó közlemény, így hát te is, mint annyi társad, ezuttal lekéstél. Remélem, jövőre nem fogsz lekésni, mert igazán jól írsz. — Libiczei Ilona, Bethlenfalva. A 90 lei előfizetést továbbítottam a kiadóhivatalnak. — Beretky András, Egre. A franciából fordított „Csodálatos viszhang” sorra kerül. — Lukátsy Cicuka, Vámfalu. Elolvastam „Bözsike” című kis történetkédet, elég ügyesen írtad meg, természetesen nem ilti meg a Cimborá magas mértékét, de azért nem végeztél főleges munkát, mert gyakoroltad magad a fogalmazásban és helyesírásban. A kiadóba cíj pótolja a 46. számot. — Györfi László, Brassó. Sajnálom, hogy elmaradt a kisbaczoni látogatás, mert ha most Aradra költöztök, mégkevésbé fog sikerülni az, de remélhetően majd találkozunk egyszer Aradon. Nagyatyádra, az én kedves iskolatársamra szeretettel emlékezem s ha írsz neki, tolmácsoljad üdvözlőmet. — Fischer Hedvig és Zita, Marosvásárhely. Örömmel közlök, hogy születek megvoltak elégedve a karácsonyi értesítővel. Én is örveked a tí örömtől. — Treitel Imre, Gyulafehérvár. Nem tudom, miért haragudnám read, mert a harag egyáltalán nem szokásom. Valószínűleg nem kaptam meg a leveledet, amelyben a múlt évi 1., 2. és 28. szám pótlását kérted. Ha van főleges példány, a kiadóba cíj bizonyára pótolni fogja. A múlt évi nyári beszámolórol már lekéstél, de majd résztvehetsz az ezévi pályázatban. Amint láthattad, Tamás január hónapban is érdeklődött és érdeklődni fog ezután is minden hónapban. Hogy tetszett neked a „Sugárka és Csöppike”, meg az öreg Gajda bácsi kincses-széke, azon nem csudálkozom, mert valóban mind a kettő szép és érdekes elbeszélés. Azt bizony magam sem tudom megmondani, hogy mikor megyek Gyulafehérvárra. Egyelőre meg kell elégedned azzal, hogy az írásoddal megvagyok elégedve. — Dávid Elza és Gizi, Lónyatelep. Nagyon tetszett nektek a nyári könyv, felolvasások édesanyáitoknak is s mert gyenge a szeme édesanyáitoknak, a Cimborát is felolvastatok neki. Mind a két rejtvényetek jó, de az egyiket azért nem közölhetem, mert rá vonatkozik, a másikat pedig azért nem, mert hasonló megfajtású létra-rejtvényt már közöltem. Mondanom se kell, hogy rajtam nem fog mulni egyik rejtvényeteknek a teljesülése s ha Isten is úgy akarja, ellátogatok majd Petrozsénybe. — Guttmann Kata, Nagyvárad. Nyári beszámolóddal te is lekéstél, amiből az a tanulság, hogy a jövő alkalommal jegyezd meg magadnak, hogy mikor jár le a pályázat és ahhoz igazodjál. Ha türelmetlenül várod a Cimborát, ez azt jelenti, hogy szereted.

Cimbora képes heti gyermeklap előfizetési árai

1924. október hó 1-től az alábbiak:

Romániában: negyedévre 90, félévre 180, egész évre 360 leu.

Csehszlovákiában: negyedévre 20, félévre 40, egész évre 80 cK.

Jugoszláviában: negyedévre 50, félévre 100, egész évre 200 dinár.

Magyarországon: negyedévre 50.000, félévre 100.000, egész évre 200.000 korona.

Ausztriában: negyedévre 28.000, félévre 56.000, egész évre 112.000 osztr. korona.

Minden más romániai városban vagy faluban lakó előfizetőink előfizetési díjajukat küldjék be postautalványon a Cimbora kiadóhivatalának, Satu-Mare.

Csehországban az előfizetési díjak a Cimbora kiadóhivatalának a Szlovák Általános Hitelbank kassai fiókjánál lévő számlájára az alábbi pénzügyintézeteknél fizethetők be:

Beregsas: Beregmegyei Gazdasági Bank r.t.

Helmece: Bodrogközi Bank r.t.

Hlohovec: Galgóczi Hitelintézet.

Ilava: Ilavai Hitelbank.

Lucenec: Nógrádmegyei Népbank.

Mitchalovec: Nagymihály Kereskedelmi- és Hitelbank r.t.

Mucacevo: Beregmunkácsi Bank r.t.

Nitra: Nyitrai Takarékbank r.t.

Nove-Mesto: Első Vágújhegyi Bank r.t.

Nove-Zámky: Érsekújvári Népbank r.t.

Presov: Eperjesi Bankgyűjtet.

Roznava: Rozsnyói Bank r.t.

Senjus: Nagyszőlősi Hitelintézet.

Sp. Nova-Ves: Szepes-Iszlót Hitelbank r.t.

Trencin: Trencsényi Hitelbank r.t.

Magyarországon a Cimbora kiadóhivatalának a Magyar Román Faérfelkészítő r.t.-nél (Debreczen, Piac-utca 42.) lévő számlája javára postautalványon.

Ausztriában a Wiener Bankvereinnak a *Szabadságú* Buchdruckerei und Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Románia) számlája javára.

Jugoszláviában *Kurir* hírlap és könyvtérjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka) A *Kurir* jugoszláviában a Cimbora egyed-árusítója és főbizományosa.

A CIMBORA előfizetési díjait az előfizetés a következő helyeken fizetheti be:

Romániában: Arad, Barót, Bánffyhungad, Dés, Déva, Dicsőszentmárton, Főgaras, Gyergyószentmiklós, Gyulafehérvár, Kézdivásárhely, Kolozsvár, Kovászna, Lugos, Lupény, Maroshévíz, Marosvásárhely, Máramarossziget, Nagybánya, Nagynyelű, Nagykároly, Nagyszalonta, Nagyszeben, Nagyvárad, Petrozseény, Segesvár, Sepsiszentgyörgy, Szászrégen, Székelykeresztúr, Székelyudvarhely, Temesvár, Torda, Vajdahungad, Vulcan és Zilah városokban három havonta megfizetőnk, Bihari József nyug. postafelügyelő személyesen jelenkezli az előfizetési díjakért. — Ugyancsak személyesen megfizetőink veszik fel az előfizetési díjakat: Brassóban Kraft János, a Brassói Lapok pénzügyeséje, Csikszereván Orbán Balázs, a Ganz féle vállalkozási r. t. tisztviselője.

A Cimbora könyvosztálya

ktárról szállít irodalmi értékű ifjusági könyveket. — Jelenleg az alábbi könyveket szállíthatjuk:

ma költői	8 leu
ma magyar költői	12 ..
Halász Ferenc: Mesefolyam	50 ..
Medek Elek: Órsike könyve	60 ..
" " Híres erdélyi magyarok	40 ..
" " Cimbora 1923. I. félév	150 ..
" " Cimbora 1923. II. félév	150 ..
Mutykó: Törvénytárgyazat. Cserkésztörvények	12 ..
Nemes Jenő: Magduska mesés könyve	60 ..
Parkas Gy.: A táborház üzen Cserkészelbeszélők	12 ..
" " Forrongó lelkek. Regény	40 ..
Rejtész Mihály: Senki lamás története	50 ..
" " Szűtés a teknőben	75 ..
Monoky Sándor: Tündérmese	25 ..
Petőfi: Tündérvilág	5 ..
Radványi: Horog István et Comp	12 ..
" " Napsugártevétek	10 ..
Scherer: Próbaidős cserkész könyve	10 ..
Siklay Ferenc: Hangszók	80 ..
Szondy György: Bőrme	80 ..

Sztrilich-Kóczy: Tábort munkák	12 ..
" " Cserkész segítségnyújtás	8 ..
Térképismeretek 24 képpel	12 ..
Vörösmarty: Az ember	6 ..

A fenti könyveket a pénz előzetes beküldése vagy utánvét ellenében szállítjuk. Száz leu értékű rendelésen felül a postaköltséget mi fizetjük, azon aluli rendeléseknél 6 leu postaköltséget számítunk fel. Könyvjegyzékünk folytatását a boríték belső két oldalán találod. Az ottan felsorolt könyvek árait a következőképpen kell kiszámítani: minden könyv alapára tízennyolccal szorozandó. Az így kapott eredmény az a leu összeg, amelynek ellenében a kérdéses könyvet szállíthatjuk. Tehát, ha egy könyv alapára 3, ezt az alaparat 18-cal szorozni kell (18×3), amely szorzat eredménye 54, azaz a könyvet 54 leu ellenében tudjuk szállítani. Az ezen oldalon felsorolt könyvek árait, hogy megkapjuk, 18-cal szorozni nem kell. Ezeknek az az ára, ami mellé van írva.